

॥ २॥ ३॥ ४॥ ५॥ ६॥ ७॥ ८॥ ९॥ १०॥ ११॥ १२॥ १३॥ १४॥ १५॥ १६॥ १७॥ १८॥ १९॥ २०॥ २१॥ २२॥ २३॥ २४॥ २५॥ २६॥ २७॥ २८॥ २९॥ ३०॥ ३१॥ ३२॥ ३३॥ ३४॥ ३५॥ ३६॥ ३७॥ ३८॥ ३९॥ ४०॥ ४१॥ ४२॥ ४३॥ ४४॥ ४५॥ ४६॥ ४७॥ ४८॥ ४९॥ ५०॥ ५१॥ ५२॥ ५३॥ ५४॥ ५५॥ ५६॥ ५७॥ ५८॥ ५९॥ ६०॥ ६१॥ ६२॥ ६३॥ ६४॥ ६५॥ ६६॥ ६७॥ ६८॥ ६९॥ ७०॥ ७१॥ ७२॥ ७३॥ ७४॥ ७५॥ ७६॥ ७७॥ ७८॥ ७९॥ ८०॥ ८१॥ ८२॥ ८३॥ ८४॥ ८५॥ ८६॥ ८७॥ ८८॥ ८९॥ ९०॥ ९१॥ ९२॥ ९३॥ ९४॥ ९५॥ ९६॥ ९७॥ ९८॥ ९९॥ १००॥

यदितच्छक्यमस्माभिर्ज्ञातुं धर्मभृतांवर ॥ श्रोतुमिच्छामितत्सर्वथैतदुपलभ्यते ॥ २ ॥ कथं तत्प्राप्यते शीलं श्रोतुमिच्छामि भारत ॥ किलक्षणं च तत्प्रोक्तं ब्रूहि मे वदतांवर ॥ ३ ॥ भीष्म उवाच पुरादुर्योधनेनेह धृतराष्ट्राय मानद ॥ आख्यातं तप्यमानेन श्रियं हृत्वा तयागतां ॥ ४ ॥ इंद्रप्रस्थे महाराज तव सभ्रातृकस्य ह ॥ सभायां चाहवचनं तत्सर्वं शृणु भारत ॥ ५ ॥ भवतस्तां सभां हृत्वा सद्भिर्वाप्यनुत्तमां ॥ दुर्योधनस्तदासीनः सर्वपित्रे न्यवेदयत् ॥ ६ ॥ श्रुत्वा हि धृतराष्ट्रश्च दुर्योधनवचस्तदा ॥ अब्रवीत्कर्णसहितं दुर्योधनमिदं वचः ॥ ७ ॥ धृतराष्ट्र उवाच किमर्थं तप्यसे पुत्र श्रोतुमिच्छामितत्त्वतः ॥ श्रुत्वा त्वामनुनेष्यामि यदि सम्यग्भविष्यति ॥ ८ ॥ त्वया च महद्देश्यं प्राप्तं परंपुरंजय ॥ किं कराभ्यातः सर्वमित्रसंबन्धिनः सदा ॥ ९ ॥ आच्छादयसि प्रावारान्नाश्रांसि पिशितौदनं ॥ आजानेयाव हंत्यश्वाः केनासि हरिणः रुशः ॥ १० ॥ दुर्योधन उवाच दशतानि सहस्राणि स्नातकानां महात्मनां ॥ भुंजते रुक्मपात्रीभिर्युधिष्ठिरनिवेशने ॥ ११ ॥ हृत्वा च तां सभां दिव्यां दिव्यपुष्पफलान्वितां ॥ अश्वांस्तित्तिरकल्माषान् वस्त्राणिविविधानि च ॥ १२ ॥ हृत्वा तां पाण्डवेयानां सद्भिर्वैश्रवणीं शुभां ॥ अमित्राणां सुमहतीमनुशोचामि भारत ॥ १३ ॥ धृतराष्ट्र उवाच यदीच्छसि श्रियं तात यादृशी सा युधिष्ठिरे ॥ विशिष्टं वानरव्याघ्रशीलवान्भवपुत्रक ॥ १४ ॥ शीलेन हि त्रयो लोकाः शक्या जेतुं न संशयः ॥ न हि किंचिदसाध्यं वै लोके शीलवतां भवेत् ॥ १५ ॥ एकरात्रेण मांधाता ब्यहणे जनमेजयः ॥ सप्त रात्रेण नाभागः पृथिवीं प्रतिपेदिरे ॥ १६ ॥ एते हि पार्थिवाः सर्वे शीलवन्तो दयान्विताः ॥ अतस्ते पांगुणक्रीता वसुधा स्वयमागता ॥ १७ ॥ दुर्योधन उवाच कथं तत्प्राप्यते शीलं श्रोतुमिच्छामि भारत ॥ येन शीलेनैतैः प्राप्ता क्षिप्रमेव वसुंधरा ॥ १८ ॥ धृतराष्ट्र उवाच अत्राप्युदाहरंती ममिति हासं पुरातनं ॥ नारदेन पुरा प्रोक्तं शीलमाश्रित्य भारत ॥ १९ ॥ प्रह्लादेन हतं राज्यं महेंद्रस्य महामनः ॥ शीलमाश्रित्य दैत्येन त्रैलोक्यं च वशेकृतं ॥ २० ॥ ततो बृहस्पतिः शक्रः प्राजलिः समुपस्थितः ॥ तमुवाच महाप्राज्ञः श्रेय इच्छामि वेदितुं ॥ २१ ॥ ततो बृहस्पतिस्तस्मै ज्ञानं नैश्रेयसं परं ॥ कथयामास भगवान्देवेंद्राय कुरुह ॥ २२ ॥ एतावच्छ्रेय इत्येव बृहस्पतिरभाषत ॥ इंद्रस्तु भूयः पप्रच्छ को विशेषो भवेदिति ॥ २३ ॥ बृहस्पतिरुवाच विशेषोऽस्ति महान् स्तात भार्गवस्य महात्मनः ॥ अत्रागमय भद्रं ते भूय एव सुरर्षभ ॥ २४ ॥ आत्मनस्तु ततः श्रेयो भार्गवात्सु महतपाः ॥ ज्ञानमागमय स्त्रीत्यापुनः सपरमद्युतिः ॥ २५ ॥

॥ २३ ॥ २४ ॥ २५ ॥